దేవుడున్నాడు

మద్రాసు నుండి వారణాసి వెళ్ళే గంగా కావేరి ఎక్స్ప్రెస్ రైలు కట్నీ స్టేషను దాటి అలహాబాదువైపు అమిత వేగంతో చీకటిని చీల్చుకుంటూ పోతోంది. స్లీపర్ కోచ్‌లో పడుకొన్న ప్రయాణీకులు ఆదమరచి నిద్రలో మునిగిపోయారు.

అందరికీ బెర్తులు యిచ్చి నిద్రబుచ్చిన టి.టి.ఇ. మాత్రం తన సీట్లో కూర్చునిముందుకు పోయే బండినివెనుకకుపోయేస్టేషనులను పరికిస్తున్నాడు. ఇప్పటికి 30సంవత్సరాల సర్వీసు అయిపోయింది. ఈ 30 సంవత్సరాలలో నిద్రలేని రాత్రు లెన్నో! ఈ ఆలోచన వచ్చేసరికి అతనికి వొళ్ళుజలదరించింది. నాకివేమీపట్టవన్నట్టు ఇంజను భోరున కూతవేస్తూ మరింత వేగంతో ముందుకు ఉరుకుతోంది-మరి కొద్ది సేపట్లో అలహాబాదు వస్తుంది-దూరంగా మిణుకు మిణుకుమనే దీపాలు కనుపిస్తున్నాయి.

టి.టి.ఇ. రాంబాబు రిజర్వేషను చార్టు తీసి చూశాడు. అలహాబాదులో దిగవలసిన ప్రయాణీకుల బెర్తు నెంబర్లు ఒక చిన్నకాగితంపై వ్రాసుకున్నాడు. బెర్తు నంబరు 47 విజయవాడ నుంచి అలహాబాదు.విజయవాడ అన్న పేరుచూడగానే రాంబాబుకుఉత్సాహం ఉరకలు వేసింది. దానికి కారణం లేకపోలేదు. అతను పుట్టింది, పెరిగింది అక్కడే. అంతే కాదు. అతను ఎక్కువ కాలం ఉద్యోగం చేసింది కూడ అక్కడే. ఆ బెర్త్‌లో పడుకున్నది తనకు తెలిసిన వ్యక్తేమో చూడాలని పించింది రాంబాబుకు. అలహాబాదులో దిగవలసిన వారిని వరుసనే లేపుతూ 47లో వున్న వ్యక్తిని లేపాడు రాంబాబు. ఇద్దరూ ఒకరినొకరు ఆశ్చర్యంగా చూసుకొన్నారు. కాని మాట్లాడలేదు. రాంబాబు వచ్చి తన సీట్లో కూర్చుని అలహాబాదులో తన డ్యూటీ ముగుస్తుంది కాబట్టి పెట్టె సర్దుకుంటు న్నాడు. 'అవును. అదే వ్యక్తి' అనుకున్నాడు రాంబాబు-ఒరిజినల్ చార్ట్ తీసి పేరు చూశాడు. పార్వతీ పరమేశ్వరరావు-అదే పేరు.

"మిస్టర్ రాంబాబూ! మీరిక్కడ పని చేస్తున్నారేమిటి?" పేస్ట్, బ్రష్‌లతో బాత్ రూం వైపు వెడుతూ అడిగాడు ఆయన.

అప్పటికే రాంబాబు ఆలోచనలు పంచ త్సరం వెనుకకు వెళ్ళాయి. ఆ రోజు తాను మద్రాసు నుండి కాకినాడ వెళ్ళే సర్కార్ ఎక్స్ప్రెస్‌కి మద్రాసు నుండిపనిచేస్తున్నాడు. తను పనిచేసే త్రీ టయిర్ పెట్టెలో ఒక్క బెర్తు కూడా ఖాళీ లేదు. బండి సూళ్ళూరు పేట వచ్చి ఆగింది.

బండి దిగి ఒక్కసారి చూసి, వెళ్ళి తన సీట్లో కూర్చుని టిఫిన్ చేస్తున్నాడు రాంబాబు-ఆఖరి క్షణంలోసూట్‌కేసుతో ఒకా యన తన పెట్టెలో ఎక్కాడు.

"సార్! మాకిక్కడ ఖాళీ లేదు. దయ చేసి వేరొక పెట్టెలో ప్రయత్నం చేసు కోండి" అన్నాడు రాంబాబు.

"అయ్యా! మీరే అలా అంటే ఎలా చెప్పండి. తెలిసినవాళ్ళు కదా అని వచ్చాను. మీరు నాకు ఎన్నోసార్లు బెర్తు ఇచ్చారు. వారానికి నాలుగురోజులు ప్రయాణం చేసే రెగ్యులర్ కస్టమర్ని నేను-మీకు ఎంత కావాలంటే అంత తీసుకోండి, అంటూ తాపీగా సిగరెట్టు వెలిగించాడాయన.

"చూడండి-ఈ పెట్టెలో ఆర్.ఏ.సి. (రిజర్వేషన్ ఎగెయినిస్ట్ క్యాన్సిలేషను)లో ఉన్నవారికే బెర్తు దొరకలేదు-కనుక మీకు బెర్తు దొరకడం అసాధ్యం. పైగా డబ్బుకు ఆశించి మీకు ఖాళీ లేదనిచెప్పడం లేదు. వృథా కాలయాపన చేసుకోక వేరొక పెట్టెకు వెళ్ళండి" అంటూ టిఫిన్ పూర్తి చేసి వాష్ బేసినులో చేతులు కడుక్కున్నాడురాంబాబు.

"మీరు తలచుకుంటే ఏమైనా చెయ్య గలరు" అంటూ ఖాళీగా ఉన్న ఒక బెర్తులో సూట్ కేసు పెట్టి బైఠాయించాడు ఆయన.

"ఈ బెర్తుఖాళీగానే ఉందిగా ఇదినాకివ్వండి" మళ్ళీ ఆయనే అన్నాడు.

"ఈ బెర్తు గూడూరు స్టేషనుకు కోటా బెర్త్. కావాలంటే చార్టు చూడండి" అంటూ చార్టు చూపాడు రాంబాబు.

"వాళ్ళు రాకపోతే నాకివ్వండి" ఏదో ఆర్డరు జారీ చేసినట్లుగా ఉంది ఆయన గొంతు.

"వాళ్ళు రాకపోయినా మీకు యివ్వ కూడదు సార్-ఆర్.ఏ.సి.లో ఉన్న మొదటి వ్యక్తికి నేను యివ్వాలి" సమాధానం చెప్పాడు రాంబాబు.

రైలు గూడూరు స్టేషనులో ఆగింది. కోటాలో రిజర్వు చేసుకొన్న వ్యక్తి సామానుతో వచ్చాడు. ఆయన సరాసరి తన బెర్త్‌లోకి వెళ్ళాడు-రాంబాబు వెళ్ళి అప్పటి వరకూ గూడూరు కోటాలో కూర్చున్న వ్యక్తిని దిగమన్నాడు.

"నేను దిగను-ఏం చేస్తావ్" ఇది ఆయన సమాధానం.

"నా డ్యూటీ ప్రకారం కానిస్టేబుల్ని పిలిచి మిమ్మల్ని అప్పగించాలి-వారు మిమ్మల్ని కోర్టులో హాజరుపరుస్తారు".

"నువ్వు చాలా అమాయకంగా మాట్లాడుతున్నావు-నేనెవర్నో తెలుసా"

"చదువుండీ, విజ్ఞానముండీ అర్థం చేసుకోలేని మీరెవరైనా నాకు పనిలేదు- నా కర్తవ్య నిర్వహణే నాకు ప్రధానం"

"అవసరమైతే నీ ఉద్యోగాన్ని ఊడగొట్టించి అండమానులకు పంపగలను"

"భగవంతుని దయ ఎలా ఉంటే అలా జరుగుతుంది. విధిని తప్పించడం ఎవ్వరి వశమూ కాదు" ఎంతో నిగ్రహంతో నేదాంతంతో పలికాడు రాంబాబు.

"త్వరలోనే నా తడాఖాచూస్తావు. నాకు ఎదురు చెప్పిన వాళ్ళెవరూ ఇంత వరకు నిలబడలేకపోయారు. నిన్నూ వాళ్ళ జాబితాలోనే చేరుస్తాను" అంటూ ఛాలెంజి విసిరి సూట్‌కేసు తీసుకుని చరచరా ముందుకు వెళ్ళిపోయాడు ఆ వ్యక్తి.

ఇది టి.టి.ఇ. దిన చర్యలో మామూలే-బెర్త్ యిస్తే పొగిడేస్తారు. లేకపోతే 'లోఫర్' అంటారు.

ఈ సంఘటన జరిగి వారం రోజులయింది. ఆ రోజు రాంబాబు విశాఖపట్నం నుండి విజయవాడ వరకు కోరమాండల్ ఎక్స్ప్రెస్‌లో పని చేయాలన్న విషయం ఆఫీసులో తెలుసుకున్న కంప్లైంట్ ఇన్‌స్పెక్టర్ అన్నమయ్యగారు ఫైలు పట్టుకుని ప్లాటుఫారం మీదకు వచ్చి ఒక మూల నిలబడ్డారు. ఆయన వాలకం చూస్తే ఎలుకను పట్టేందుకు బొరియ వద్ద వేచివున్న పిల్లిలా ఉంది. బండి దిగీ దిగగానే రాంబాబును సమీపించి

"రాంబాబూ!నీ కోసం ఉదయం నుంచి ఎదురుచూస్తున్నాను. నీ మీద తీవ్రమైన కంప్లైంట్ వచ్చింది. దాన్ని గురించి నిన్నటి నుంచి యిప్పటికి ఢిల్లీ నుంచి పది ఫోన్‌కాల్స్ వచ్చాయి. ఈ రోజు సాయంకాలం లోపు ఏ విషయం ఢిల్లీకి ఫోనులో చెప్పాలి. ఆఫీసర్లంతా నిన్ను పట్టుకురమ్మని నన్ను సతాయిస్తున్నారు. రా! అలా మా ఆఫీసులో కూర్చుందాము" అంటూ టిక్కెట్ కలెక్టర్ల ఆఫీసువైపు దారి తీశాడు అన్నమయ్య.

రాంబాబు లైసెన్సుకూలీని పంపి కాఫీ తెప్పించాడు. కాఫీ తాగి అన్నమయ్యగారు తాపీగా విషయంలోకి వచ్చారు.

"చూడు రాంబాబూ! ఈ నెల 10వ తేదీ సర్కార్ ఎక్స్ప్రెస్ తిరుపతిలో పని చేసే ఇంజనీరు పార్వతీ పరమేశ్వరరావుగారు

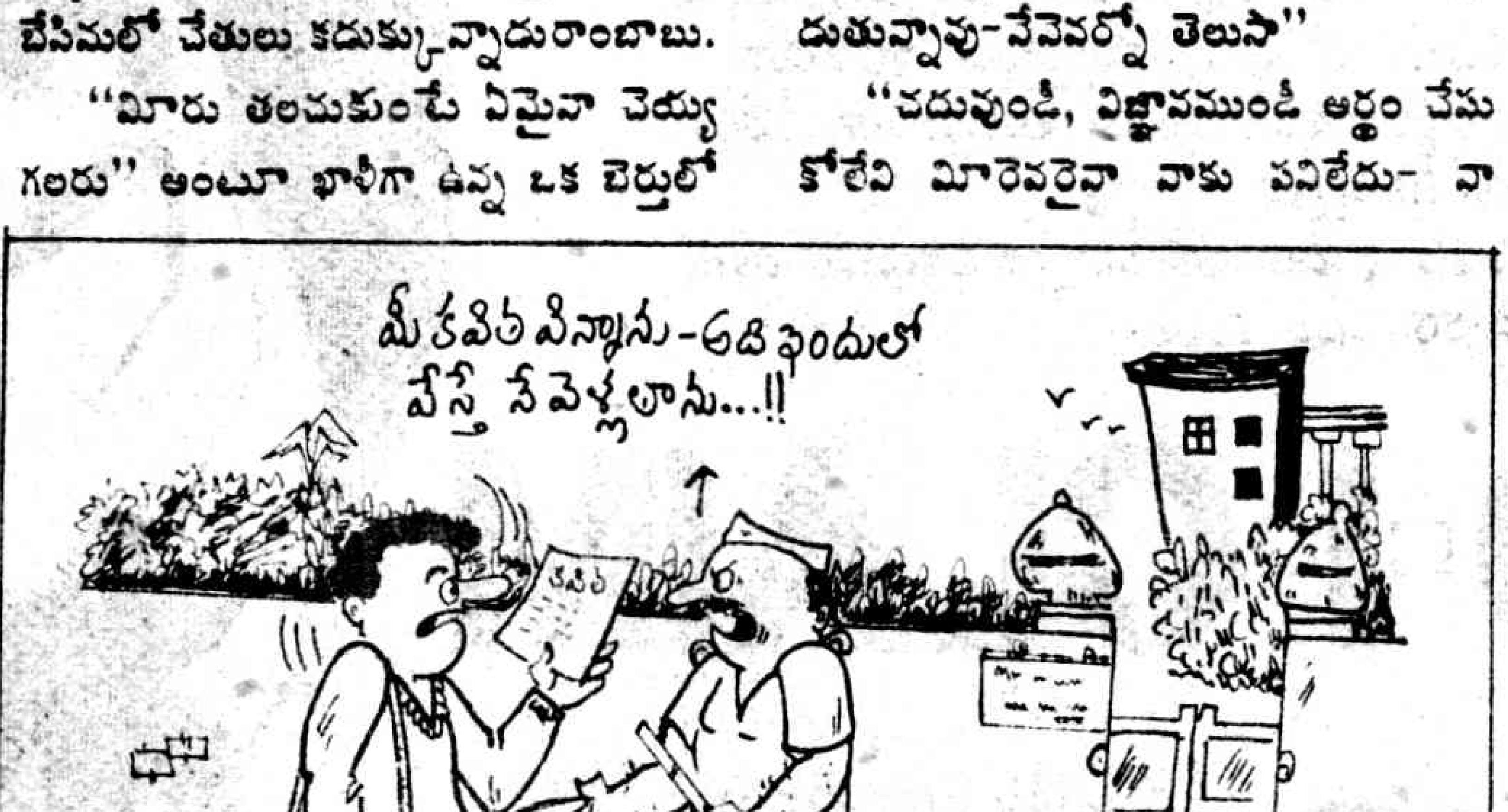

వస్తే నువ్వు మాళ్ళూరుపేటలో ఆయన్ని ఎక్కించుకొని బెర్తు కోసం యాభై రూపాయలు డిమాండు చేశావట. ఆయన ఇవ్వనంటే గూడూరులో క్రిందికి తోసివేశావట. ప్రాణాపాయం కొద్దిలో తప్పిందట. ఆయన డాక్టరు సర్టిఫికెట్ తీసుకొని రైల్వే మంత్రిగారికి ఫిర్యాదు చేశాడు. దానికి నీ సమాధానం ఏమిటో రాసివ్వు''

ఆ మాటలకు నివ్వెరపోయాడు రాంబాబు. తాను డబ్బు అడగటమేమిటి? ఎంతటి అభూత కల్పన! చదువుకొని విజ్ఞానమున్న వారే యిలా ప్రవర్తిస్తే సామాన్యుడి మాటేమిటి? అసలు విషయానికి అనాకులు చెనాకులు కల్పించి రాస్తాడని తాను ఊహించ లేదు.

''రాంబాబూ! టైమవుతోంది. త్వరగా రాసివ్వు'' అంటూ వత్తిడి చేశారు అన్నమయ్యగారు. ఆశ్చర్యంలోంచి తేరుకున్న రాంబాబు ఆరోజు జరిగినదంతా వ్రాసిచ్చాడు. రాంబాబు రాసిచ్చిన కాగితాన్ని తన ఫైలులో పెట్టుకుని డివిజనల్ ఆఫీసు వైపు దారి తీశాడు అన్నమయ్య-వెనుక రాంబాబు అనుసరించడం చూసి ''చూడు రాంబాబూ! ఈ సంగతి నాకు బాగా తెలుసు. ప్రతి డిపార్టుమెంటులో మంచివాళ్ళుంటారు-చెడ్డవాళ్ళుంటారు-ఇది నీకు జరగవలసింది కాదు. మేము నిస్సహాయులం. ఒక పార్లమెంటు మెంబరు ఆ ఇంజనీరుగారి వద్ద కాంట్రాక్టులు చేసుకుంటున్నారట. ఆయన మాటకు ముందు రైల్వే బోర్డుకు ఫోనుచేసి ఏం చర్య తీసుకున్నారని ప్రశ్నిస్తున్నారట. దాని పర్యవసానం ఏమిటో నాకన్నా నీకే బాగా తెలుసు. ఈ విషయంలో నీకు దేవుడే సాయం చెయ్యాలి'' అంటూ రాంబాబును భుజం తట్టి వెళ్ళిపోయాడు అన్నమయ్య.

రాంబాబుకు అంతా అయోమయంగా ఉంది. ఇందులో తన తప్పేమిటో అతనికి అర్థం కాలేదు. నిజాయితీగా డ్యూటీ చేసినందుకు ఇదేనా ప్రతిఫలం? 30 సంవత్సరాలు సర్వీసు చేసిన తనను తన పై అధికారులు కూడానమ్మరా? మామూలు టిక్కెట్టు కొని ప్రయాణం చేద్దామనుకునే సామాన్యుడికి బండిలో ఎక్కేందుకు చోటే వుండదు. మంచి నీళ్ళలో ఉప్పు ముక్క లేదని ఎవరైనా పలుకుబడి గల పెద్ద మనిషి పెదవి విరిస్తే ఫైలు సెను తుఫాన్‌లా పరుగెత్తి ఎవరో అమాయకుడైన ఉద్యోగి మీద పిడుగులా పడుతుంది. ఏమిటీ న్యాయం? నిరాశ, నిస్పృహలతో తడబడే అడుగులతో ఇంటి వైపు నడిచాడు రాంబాబు.

''ఏమిటండీ యింత ఆలస్యం? బండి లేటయిందా'' ఎదురుచూసే భార్య రాధ మొదటి ప్రశ్న వేసింది. రాంబాబు నుంచి జవాబు లేకపోయేసరికి ''ఏమిటండీ అలా ఉన్నారు? ఏమైనా గొడవ జరిగిందా? ఎవరైనా ఏమైనా అన్నారా?'' ఇలాంటి ఉద్యోగాలలో గొడవలు తప్పవని ఇన్నేళ్ళ కాపురంలో తెలుసుకున్న రాధ ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది. రాంబాబుకు భార్య వద్ద ఏ విషయం దాచే అలవాటు లేదు. జరిగినదంతా పూస గుచ్చినట్టు చెప్పాడు.

''మీ తప్పులేనప్పుడు మీరేం చేస్తారు. బాధపడకండి - రండి భోజనం చేద్దురుగాని'' అంటూ రెండు కంచాలలో భోజనం వడ్డించి తీసుకువచ్చింది రాధ - రాంబాబుకు నిజంగా భోజనం చెయ్యాలని లేదు - కానీ తను తినక పోతే రాధ తినదు. అందుకే పళ్ళెం ముందు కూర్చున్నాడు- ముద్ద కలిపి నోట్లో పెట్ట బోయేసరికి బయట తలుపు చప్పుడయింది. - కలిపిన ముద్దను పళ్ళెంలో పెట్టి తలుపు తీసేందుకు వెళ్ళాడు రాంబాబు. ఎదురుగా చీఫ్ టిక్కెట్టు ఇన్‌స్పెక్టర్ పేర్రాజుగారు, లైసెన్సు కూలీ సాధు కనిపించారు- తన యిల్లు తెలిసింది సాధు ఒక్కడికే - అందుకే అతని సాయంతో వచ్చారన్న మాట పేర్రాజుగారు- ఆశ్చర్యం నుంచి తేరుకుని లోపలికి రమ్మని సాదరంగా ఆహ్వానించాడు రాంబాబు.

''రాంబాబూ! సీనియర్ కమర్షియల్ సూపరింటెండెంట్‌గారు నిన్ను ఉన్నపళంగా తీసుకురమ్మన్నారు. ఢిల్లీ నుంచి ఏదో ఫోను వచ్చిందట - అరగంటలో నిన్ను తీసుకు వెళ్ళకపోతే నా పని ఖాళీ - మళ్ళీ వచ్చి భోజనం చేద్దువుగాని - రా! రాంబాబూ - ప్లీజ్'' అన్నారు పేర్రాజుగారు. ఆయన ముఖం చూస్తే రాంబాబుకు జాలి వేసింది, ఆయన తాపత్రయంలోని తాత్పర్యం అర్థమైంది. తన మూలంగా మరొకరు బాధపడకూడదు- అదే రాంబాబు ఆశయం. వెంటనే చెయ్యి కడిగి ''ఇప్పుడే వస్తాను రాధా! నువ్వు భోజనం చెయ్యి'' అంటూ పేర్రాజుగారిని అనుసరించాడు రాంబాబు. రాధ కళ్ళు చెమర్చాయి - ఒక్క ముద్ద కూడా తిన లేదు. చెయ్యి కడిగేసి, ఏం జరుగుతుందోనన్న ఆలోచనలతో మంచం మీద వాలిపోయింది రాధ.

నేరస్తుడిని పోలీసులు వెంటబెట్టుకొచ్చినట్టుగా రాంబాబును పేర్రాజు ఆఫీసుకు తీసుకువచ్చాడు.

రాంబాబుకు అక్కడి వాతావరణం అంతా వింతగా తోచింది. ప్రతివారూ తనను దోషిగా చూస్తున్నారు. ప్రతి ఆఫీసరూ ఇంజనీరుగారికి జరిగిన అన్యాయాన్ని గురించే ఆలోచిస్తున్నారు. రాంబాబును పులిబోను లోకి తోసినట్టుగా ఆఫీసరుగారి గదిలోకి తోసి, గుండె మీద చెయ్యి వేసుకుని ఒక్కసారి ఊపిరి పీల్చుకుని తన దారిన తాను వెళ్ళిపోయాడు చీఫ్ టిక్కెట్ ఇన్‌స్పెక్టర్ పేర్రాజుగారు. ఆఫీసులోకి అడుగుపెట్టిన రాంబాబుకు ఎదురుగా ఆఫీసరుగారు హిరణ్యకశిపుని మీదికి ఉరికేందుకు సిద్ధంగా వున్న ఉగ్ర నరసింహస్వామిలా కనిపించారు. కళ్ళు నిప్పులు కక్కుతున్నాయి. ముఖం కందగడ్డలా ఉంది. రాంబాబును చూడటమే తడవు ''స్టుపిడ్! నీకు బుద్ధుందా? వి.ఐ.పి.లతో ఎలా ప్రవర్తించాలో కూడా తెలియదా? ఇంటికి పోయి గొడ్లను కాసుకుందువుగాని'' అన్నారు.

''సార్! మీరు నన్ను అపార్థం చేసుకుంటున్నారు......'' అని చెప్పబోతుండగానే—

''షటప్! ఇంక నీ నుంచి నేనేమీ వినటానికి సిద్ధంగా లేను'' అంటూ నిప్పులు కక్కారు.

వెంటనే ''స్టెనో!'' అంటూ అరిచారు - పక్క రూములో వున్న 'స్టెనో' యమకింకరుడిలా ఒక్కసారి ప్రత్యక్షమయ్యాడు. ''సస్పెన్షన్ ఆర్డరు యిచ్చి సంతకం తీసుకో'' అంటూ ఆర్డరు జారీ చేశారు ఆఫీసరుగారు. అచేతనంగా ఆర్డరు అందుకున్న రాంబాబు ఆఫీసరుగారికి యింకా ఏవో చెప్పుకోవాలన్న ఆత్రుతతో ''సార్!'' అని సంబోధించాడు. ''గెటవుట్ - ఇంక నా ముందు ఒక్క క్షణం కూడా నిలబడకు'' అని ఆజ్ఞాపించారు ఆఫీసరుగారు. మారు మాట్లాడకుండా బయటకు వచ్చాడు రాంబాబు. రాంబాబుకు మిన్ను విరిగి మీద పడినట్లయింది. తనను సమర్థించేవా రెవరూ ఉండరని తెలిసిపోయింది. ఆఫీసులో బాగా తెలిసినవాళ్ళు కూడా తనతో మాట్లాడితే ఎక్కడ ఆ పాపం తమకు అంటుతుందోనని చూడనట్లే నటిస్తున్నారు. రాంబాబుకు ఒక్క నిముషం కూడా అక్కడ నిలబడాలనిపించలేదు.

ఇంటికి ఎలా వచ్చాడో తనకే తెలియదు. రాధకు అతని ముఖం చూడగానే ఏదో అనర్థం జరిగిందన్న విషయం అర్థమయింది.

''బాధపడకండి - దేవుడనేవాడొకడున్నాడు - మనకు త్వరలో న్యాయం జరుగుతుంది'' అని మాత్రం అనగలిగింది. ఆ క్షణంలో ఆమె రాంబాబుకు అభయమిచ్చే దేవతలా కనిపించింది.

కాలచక్రం తిరిగింది - ఆరు నెలలు గడిచాయి. తన ఊసు పట్టించుకున్నవారే లేరు. ఈమధ్య కాలంలో ఎన్నోసార్లు వెళ్ళి 'ఎంక్వయిరీ' జరపమని మనవి చేసుకున్నాడు - అయినా అతీ గతీ లేదు - జీతం కూడా పూర్తిగా రావటం లేదు. రాంబాబుకు వెనక ఆస్తిపాస్తులేమీ లేవు- సంసారం గడవటం కష్టం అవుతోంది. ఎన్నిసార్లు ఆఫీసుకు వెళ్ళినా, ఎవరు చెప్పినా ఒకటే మాట - ''పెద్దవాళ్ళతో పేచీ పెట్టుకుని ఎందుకు పాడైపోతావ్ - వెళ్ళి గుట్టుగా ఆయన కాళ్ళు పట్టుకో - అంతా సాఫీగా జరిగిపోతుంది'' అని. ఇంటికి వచ్చిన తరువాత ఈ విషయమే భార్యతో ప్రస్తావించాడు.

''మనకు ఆస్తిపాస్తులు లేకపోయినా అభిమానాన్ని చంపుకుని బతకటం లేదు - అంత అభిమానాన్ని చంపుకోవలసి వచ్చిన రోజున...... ఏమండీ!'' రాధ కళ్ళ నిండా నీళ్ళు నిండాయి. గొంతు పూడిపోయింది.

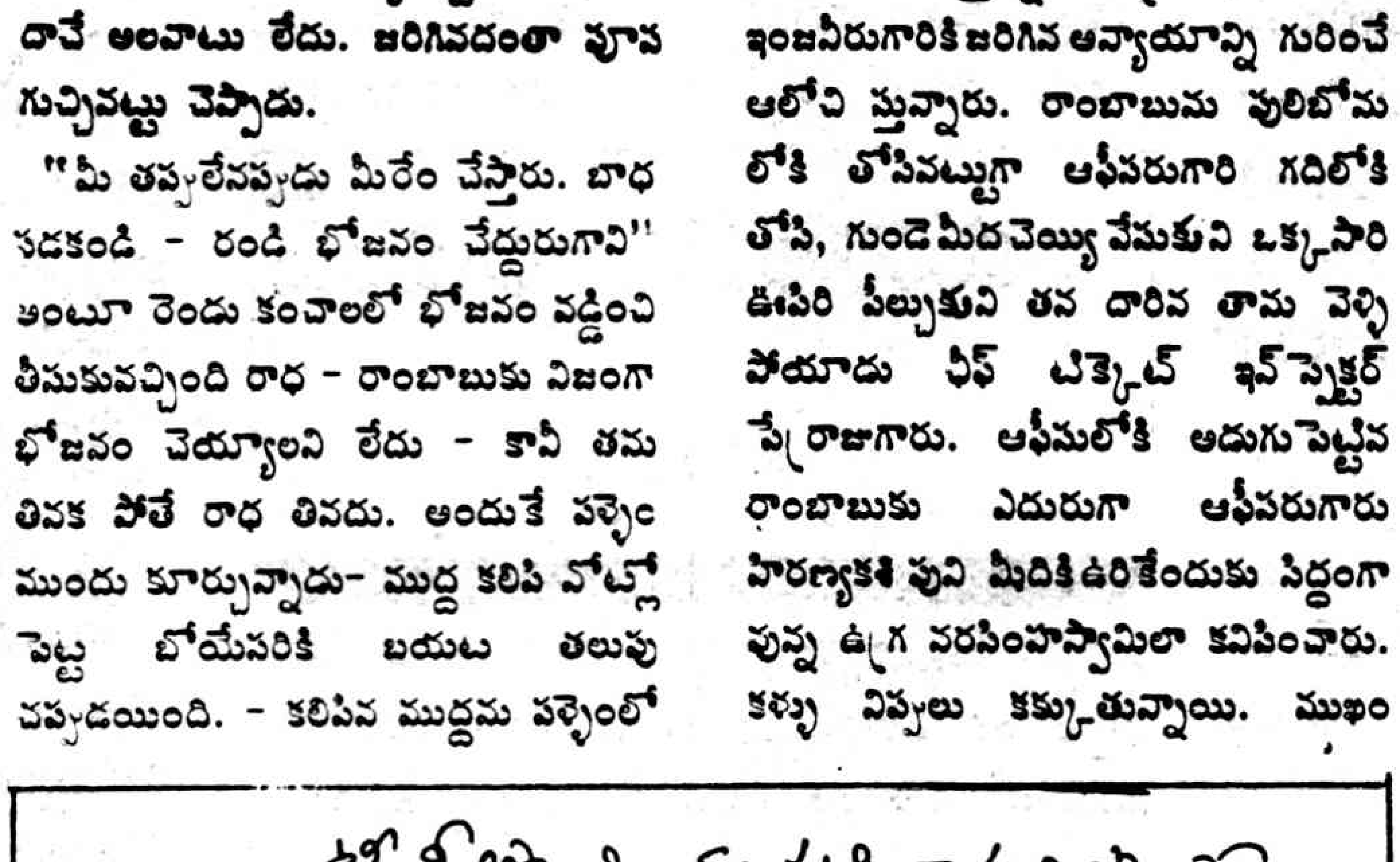

"పిల్లల కింత విషం పెట్టి, మని ద్దరం కూడా తినేద్దామండీ - అంతేకాని మీరు వెళ్ళి చేయని నేరానికి ఎవరి కాళ్ళో పట్టుకో వద్దండీ'' అంటూ రాధ రాంబాబు ఛాతీ మీద వాలిపోయింది. రాంబాబుకు కొండంత ధైర్యం వచ్చింది.

అనుకోని రీతిలో ఏ దేవుళ్ళో కరు ణించినట్లుగా ఫలానా రోజున ఆఫీసుల్లో ఎంక్వయిరీ జరుగుతుంది - రావలసిందని ఆఫీసు నుంచి వర్తమానం వచ్చింది. తన నిజాయితీని రుజువు చేసుకునేందుకు అవ కాశం వచ్చినందుకు రాంబాబు సంతోషిం చాడు.

అనుకున్న రోజు రానే వచ్చింది. పది గంటలంకల్లా రాంబాబు ఆఫీసుకు వెళ్ళాడు. ఆఫీసరుగారి గది ముందు నిలిచాడు - పది నిమిషాల్లో లోపల నుండి పిలుపు రానే వచ్చింది. లోపలికి అడుగు పెట్టిన రాంబాబు ఇంజనీరుగారు, ఆఫీసరుగారు అప్పుడే కాఫీలు ముగించి ఖాళీ గ్లాసులు టేబుల్ మీద పెట్టడం గమనించాడు. రాంబాబుకు మళ్ళీ ఏదో అనుమానం - తనకు న్యాయం జరుగు తుందా? మనసులో దేవుని స్మరించుకొని "సార్! నాకు భార్య, పిల్లలంటే పంచ ప్రాణాలు. తిరుపతి వెంకన్న అంటే ఎనలేని భక్తి. నేను ప్రేమించే నా భార్యాబిడ్డల సాక్షిగా, నేను కొలిచే ఆ వెంకన్న సాక్షిగా మిమ్మల్ని లంచం డబ్బు అడగలేదని ప్రమాణం చేస్తున్నాను. మీరు హిందువులు. మీ పేరు పార్వతీ పరమేశ్వరరావు - పైగా కలియుగ వైకుంఠమనబడే తిరుపతిలో ఉద్యోగం చేస్తున్నారు. ఆ దేవుని సాక్షిగా నేను మిమ్మల్ని డబ్బు అడిగినట్లుగా ప్రమాణం చెయ్యండి'' అన్నాడు రాంబాబు.

అక్రమ వ్యాపారాలలో లక్షలు, కోట్లు ఆర్జిస్తూ సంపాదించిన నల్లధనంలో దేవునికి కూడా వాలు పంచే ఈ రోజుల్లో ఒక అబద్ధం ఆడటం పెద్ద కష్టమా? వెంటనే రాంబాబు కోరిన విధంగానే ఆయన ప్రమాణం చేశాడు. అయితే యిటు సూర్యుడు అటు పొడవ లేదు- ఆకాశం తల్లక్రిందులు కాలేదు - కనీసం పైన తిరిగే ఫ్యాను కూడా ఆగలేదు- కానీ తెల్లవారే సరికల్లా రాంబాబును మరొక రైల్వేలోని అలహాబాదు స్టేషనుకు బదిలీ చేశారు.

అలహాబాదులో చేరి అప్పుడే సంవత్సరం పూర్తయింది. అతని ఆలోచనలను భంగపరుస్తూ "రాంబాబూ! మీరిక్కడకు బదిలీ అయ్యారా?'' అంటూ పలుకరిం చాడు బెర్తు నెంబరు 47 నుంచి లేచి వచ్చిన పార్వతీ పరమేశ్వరరావుగారు.

"ఆ విషయం మీకు తెలియకనే అడుగు తున్నారా?'' మనసులో ఉన్న బాధవల్ల మాటలు కాస్త కఠినంగానే వున్నాయి. దానికి ఆయన "నాకు నిజంగా తెలియదు'' అంటూ సమాధానమిచ్చాడు. రాంబాబుకు నవ్వాగ లేదు. ఆయన అర్థం చేసుకొని "నేను కూడా నిజం మాట్లాడతానం టేమికు నమ్మకం లేదుకదూ?'' అన్నాడు. బండి అలహాబాదు ప్లాటుఫారం మీద ఆగింది. రాంబాబు రిజర్వేషను ఛార్టు మరొక టి.టి. ఇ.కి అప్పగించి పెట్టె తీసుకొని ఇంటివైపు నడక ప్రారంభించాడు. వెనుక నుంచి పార్వతీ పరమేశ్వరరావుగారి పిలుపు - "రాంబాబూ! ఒక్కసారి యిలా రండి'' అని. అయిష్టంగానే రాంబాబు వచ్చాడు. "మీకభ్యంతరం లేకపోతే టీ తాగుదామా?'' అన్నాడు - రాంబాబు కాదన లేకపోయాడు. తనే డబ్బు లిచ్చి రెండు టీలు తీసుకొని, ఒకటాయన చేతికందించి, మరొకటి తీసు కొని తాగటం ప్రారంభించాడు.

"రాంబాబూ! ఆ రోజు నువ్వు లంచంగా 50 రూపాయిలు అడిగావని నేను 'కంప్లైంట్' రాసి ఎంక్వయిరీలో నువ్వు చెప్పమన్నట్లుగా దేవుని మీద ప్రమాణం చేసి ఆ మాటను ధృవపరిచాను - కానీ అది అబద్ధమని నీకూ, నాకూ తెలుసు. దానివల్ల బహుశా నీకు శిక్షగా యిక్కడకు బదిలీ చేసి ఉంటారు- రాంబాబూ! దేవుడు అంతకన్నా పెద్ద శిక్ష విధించి నన్ను యిక్కడకు రప్పిం చాడు తెలుసా? ఆ సంఘటన జరిగిన వారం రోజులు తిరక్కుండానే నా భార్య ఏదో బంధువుల పెళ్ళికి వెడుతూ కాళహస్తి స్టేష నులో రైలు కింద పడి రెండు ముక్కలై పోయింది. నా పాపానికి పట్టెడు బూడిదగా మారిపోయిన నా భార్య చితాభస్మాన్ని త్రివేణీ సంగమంలో కలపటానికి నేను యిక్కడికి వచ్చాను. చూశావా, దేవుడున్నాడు రాంబాబూ! నిజంగా దేవుడున్నాడు'' అంటూ పిచ్చివాడిలా ప్లాట్‌ఫారం మీద నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు. "ఐయామ్ సారీ!'' అన్న రాంబాబు మాటలు ఆయన చెవిన పడినట్లు లేదు రైలు వచ్చే శబ్దంతో కలిసిపోయాయి.

●

వరల్డ్ వరస్ట్ మూవీస్

1967లో విడుదలయిన 'ఇయామ్‌క్యూరియస్-ఎల్లో' అనే చిత్రంలో మొట్ట మొదటి సారిగా తెరమీద ఓ కమర్షియల్ సినిమాలో మగవాడి అంగం చూపించడం జరిగింది. అయినా ఈ స్వీడిష్ చిత్రం బాక్సాఫీస్ దగ్గర ఘోరంగా పరాజయం పొందింది.

సినిమాలో సినిమా పద్ధతిలో సాగే ఈ చిత్ర కథలో స్వీడిష్ దర్శకుడు విల్ గోట్ జామేన్ దర్శక పాత్రని తనే పోషిస్తే, లీనా నైమన్ అనే హీరోయిన్ తన పాత్రని తనే పోషించింది. ఈ చిత్రంలోని కథ అతి విసుగు పుట్టే విధంగా వుండడంతో అపజయం పొందింది.

లీనా వీధుల్లో తిరుగుతూ సోషలిజం, మెటీరియ లిజం, నాన్-వయోలెన్స్ లాంటి అంశాల మీద ఇంట ర్వ్యూలు చాలా ఏళ్ళపాటు చేస్తుంది. విసుగ్గా వుండదూ? అంతేకాదు, ఆ తరువాత చాలా సేపు యోగ ప్రాక్టీస్ చేస్తున్న లీనాని చూపిస్తారు. అంతేకాదు, ఆమె తన ఇంటిని సోషల్ సర్వీస్ స్కూల్‌గా మారుస్తుంది.

ఇయాం క్యూరియస్ -ఎల్లో

మధ్యలో అక్కడక్కడా న్యూస్ రీల్స్ నుంచి కట్ చేసిన వార్తలు జత చేశారు. రెండు గంటలపాటు నడిచే ఈ సినిమాలో రాజకీయ విషయాల చర్చలు అధికంగా వున్నాయి. నటి లీనా, దర్శకుడు విల్‌గోట్‌ని ప్రేమిం చడం మానేసి, బోర్జ్ అనే మరో కొత్త వ్యక్తిని ప్రేమి స్తుంది. ఆ ప్రేమని 11 నిమిషాలసేపు చిత్రించారు.

బ్రిటిష్ సెన్సార్ బోర్డ్ ఆ భాగాన్ని కత్తిరించి పారేయ డంతో ప్రింట్ కాస్ట్ కూడా ఈ సినిమాకి దక్కలేదు.

ఏ చిత్రానికీ రాని పబ్లిసిటీ ఈ చిత్రానికి లభిం చింది. 1969లో న్యూయార్క్‌లో ఇది ఓ థియే టర్‌లో ఆడుతుండగా వేరే వేరే కార్లలో లేట్ కెన్నెడీ భార్య జాక్వెలిన్ ఒనాసిస్, ఆమె భర్త గ్రీక్ లక్షాధికారి అరిస్టాటిల్ ఒనాసిస్ ఈ చిత్రాన్ని చూడడా నికి వచ్చారు. థియేటర్ మేనేజర్ ఆవిణ్ణి గురుపట్టి ప్రెస్ ఫోటోగ్రాఫర్లకి, సినిమా విలేకర్లకి ఫోన్ చేసి రప్పించాడు - పబ్లిసిటీకి వుపయోగిస్తుందని.

డెయిలీ న్యూస్ ఫోటోగ్రాఫర్ మెల్ ఫింకెల్ స్టైన్, శ్రీమతి జాక్వెలిన్ ఒనాసిస్ చిత్రం అరగంటలో ముగుస్తుందనగా బయటకి వస్తే ఫోటో తీయ బోయాడు. జాక్వెలిన్ అతని చేతిని కరచాలనం కోసం అందుకున్నట్టుగా అందుకుని జోడో దెబ్బతో పడగొట్టిం దని మెల్ మర్నాడు పేపర్‌లో రాశాడు. 'కాదు, జారి పడ్డాడు' అని గేట్ కీపర్ స్టేట్‌మెంట్ ఇచ్చాడు.

ఈ పబ్లిసిటీ కూడా ఆ చిత్రాన్ని కాపాడలేక పోయింది. అరగంట ముందే జాక్వెలిన్ బయటకి వచ్చే సింది కాబట్టి ఆ చిత్రం చూడడానికి వెళదాం అనుకున్న వాళ్ళంతా విరమించుకోవడంతో తరువాతి వారం దాన్ని ఎత్తేశారు. పట్టువదలని విక్రమార్కుడిలా ఆ చిత్ర దర్శకుడు తరువాతి సంవత్సరం 'అయాం క్యూరియస్-బ్లూ' అనే చిత్రం 1968లో తీశాడు. అదింకా ఫ్లాప్ అయింది.

— ఎం.శారద